

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15)ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 5 Ὀκτωβρίου 1953 (Π.Ο.Η.) Ἔτος Ζ'. Ἀριθ. —165—Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἑξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 80.000 Ἑξαετηριοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.—Ἐτησίᾳ δολ. 4
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

Ο ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΣ ΓΕΩΡΓΟΣ

Μὲ ἀριστοτεχνικὴν ἱκανότητα ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἐκφράζει εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Σπορέως τὸ ἔργον τοῦ Ἐπουρανίου Γεωργοῦ καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς καρποφορίας του. Εἰκὼν θαυμασία, ζωηροτάτη, μεγαλοπρεπὴς εἰς τὴν ἀπλότητά της, λιτὴ εἰς τοὺς χρωματισμοὺς της, πλουσιωτάτη εἰς ἐκφρασιν νοημάτων.

Δείχνει ἕνα γεωργόν, ρίπτοντα τὸν σπόνον του εἰς τὰ χωράφια του. Τὸ πρόσωπόν του φανερώνει τὴν χαρὰν στὸ μέτωπό του εἶναι γραμμένη ἡ ἐλπίδα τῆς συγκομιδῆς. Καὶ ὁ σπόνος, μίᾳ ζωῇ συμπυκνωμένη σ' ἕνα τόσο δὲ πραγματάκι πέφτει στὴ γῆ καὶ γυρεύει τὸ κατάλληλον ἔδαφος γιὰ νὰ βλαστήσῃ· νὰ ριζήσῃ, νὰ βγάλῃ φυτό, νὰ ὠριμάσῃ, νὰ ξαναδώσῃ τὴν ζωήν. Ἄν τώρα ὁ σπόνος αὐτὸς πέσῃ σὲ πέτρα, ξεθαρρεύει λιγάκι ἀπὸ τὴν λίγη δροσιὰ καὶ ξεπετιέται γιὰ λίγο ὅμως. Οἱ πρῶτες ἀκτίνες τοῦ Ἥλιου τὸν βρίσκουν χωρὶς ριζοβόλημα. Ἀγωνίζεται ἡ μικρὴ ζωοῦλα νὰ βρῇ λίγη δροσιὰ, μὰ ἡ φλόγα τοῦ Ἥλιου τὸ μαραίνει θανατηφόρα. Ἄν πάλι πέσῃ κοντὰ στ' ἀγκάθια, τὴν ζωήν, ποὺ θὰ ξεπεταχθῇ, θὰ τὴν πνίξουν τ' ἀγκάθια καὶ θὰ σβύσῃ. Ἄν πάλι πέσῃ «παρὰ τὴν ὁδόν» τότε τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἐξαφανίζουν. Πρέπει νὰ πέσῃ εἰς γῆν καλλιεργημένην, γῆν τὴν ὅποیان θὰ ἔχῃ ἀνασκάψῃ τὸ ἄροτρον τοῦ γεωργοῦ καὶ θὰ δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν ἀναπτυσσομένην ζωὴν, δρόσον, ἀσφάλειαν...

Κάτι παρόμοιον συμβαίνει καὶ μέ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Ὁ Ἐπουράνιος Γεωργὸς ρίπτει καθ' ἐκάστην τὸν θεῖον Του σπόνον. Ἐγκλείει μέσα ὁ Θεὸς Σπόνος ὅλας τὰς ἱκανότητας μιᾶς ζωῆς, ἀνωτέρας, εὐτυχοῦς, πλουσίας εἰς πνευματικὰ ἀποτελέσματα. Ἐξασφαλίζει χαρὰν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ὁ Ἐπουράνιος

Γεωργὸς πλήρης ἐλπίδος ἀναμένει τὴν πνευματικὴν συγκομιδήν, δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ καλὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Συγκομιδὴ! ἡ Ἐλπίς καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Ἐπουρανίου Πατρὸς! Ἡ Συγκομιδὴ! τὸ συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Συγκομιδὴ! ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας. Ἡ Συγκομιδὴ! τὸ ἐφόδιον τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ Ἐπουράνιος Γεωργὸς ἐκτελεῖ τὸ καθήκον του, διὰ τὴν πλουσίαν ἀπόδοσιν τῆς Συγκομιδῆς! Ἀπομένει νὰ καταβληθῇ μίᾳ προσπάθεια ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀνθρώπε δέχεσαι καθ' ἐκάστην τὸν Θεῖον Σπόνον. Ποῦ τὸν τοποθετεῖς ὅμως; Μήπως ἡ σκληρότης τῆς καρδίας σου τὸν μαραίνει; Μήπως τὰ πάθη τὸν συμπνίγουν; Μήπως σκέψεις, ξέναι πρὸς τὸ οὐράνιον μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς σου, ὑποκλέπτουν τὸν Θεῖον Σπόνον ἢ τὰ δυσώδη πέλματα τῆς ἡδονῆς τὸν καταπατοῦν;

Πρόσεξε νὰ καλλιεργήσῃς τὴν καρδίαν σου, γιὰ νὰ δεχθῇ τὸν Θεῖον Σπόνον. Ὁ Ἐπουράνιος Γεωργὸς σοῦ ἐξασφαλίζει τὸν Ἥλιον καὶ τὴν ζωτικότητα. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται ἡ καλλιέργεια. Εἰς αὐτὸ ἐκλήθης καὶ δι' αὐτὸ ζῆς. Δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ ἡ ἀνάπτυξις τῆς διανοίας καὶ ἡ δι' αὐτῆς κατανόησις ὑψίστων καὶ λεπτοτάτων ἀληθειῶν, Πρακτικὴν σημασίαν, ἀπείραντον ἀξίαν ἔχει ἡ καλλιέργεια τῆς καρδίας σου διὰ τὴν πλουσίαν καρποφορίαν τοῦ Θεοῦ Σπόρου.

Ὁ Ἐπουράνιος Γεωργὸς θέλει γῆν πλουσίαν καὶ ἀνασκαμμένην ἀπὸ τὸ ἄροτρον τῆς θελήσεως! Τὴν ἔχεις ἐτοιμάσει;

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΣΑΑΚΙΟΣ ΉΓΟΥΜΕΝΟΣ ΜΟΝΗΣ ΔΑΔΜΑΤΩΝ

Ἐπιμελεία Ἱερομονάχου
Ἰουστίνου Κουλουτούρου

Ὁ βίος τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἶναι πλήρης παραδειγμάτων ὠφελίμων διὰ τὴν ζωὴν μας. Συγχρόνως ἀποδεικνύει, ὅτι οὐδέποτε κατέπαισαν οἱ ἅγιοι χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐδέποτε ἐνίκηθη ἡ Ὁρθοδοξία, ἔστω καὶ ἐὰν ἀντιμετώπισε τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας. Παραθέτοντες τὸν βίον τοῦ ἁγίου Ἰσαακίου, ἐορταζομένου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὴν 30 Μαΐου, εὐχαριστοῦμεν τὸν Πατέρα Ἰουστίνον, ὅστις ἐπεμλήθη τούτου, καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι ὄντως «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ».

ΙΣΑΑΚΙΟΣ ὁ Ὅσιος ἤμασε κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Βασιλέως Οὐδάλεντος τοῦ Ἀρειανοῦ, ὁπότε ἐν ἔτει τξδ' (364), ἐπικρατοῦσης τῆς αἵρέσεως τῶν Ἀρειανῶν, ἐκλείσθησαν αἱ Ἐκκλησίαι τῶν Ὁρθόδοξων, θρηνοῦντων αὐτῶν ὄλων καὶ ὀδυρομένων. Καθ' ὃν δὲ χρόνον συνήχθη εἰς τὸν ποταμὸν Δούναβιν πολὺ πλῆθος βαρβάρων Γότθων, οἵτινες ἐμελέτων νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὁ Οὐδάλης συνάξας τὰ στρατεύματά του ἐκίνησε νὰ ἀνταπεξέλθῃ κατ' αὐτῶν, τότε καὶ ὁ Ὅσιος οὗτος Ἰσαάκιος, ἐν δέοντι χρόνῳ ἐξελθὼν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, καὶ προῦπαντήσας τὸν Βασιλέα, εἶπε πρὸς αὐτόν. «Βασιλεῦ, πρόσταξον νὰ ἀνοιχθῶσιν αἱ Ἐκκλησίαι τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐὰν τοῦτο πράξῃς θέλεις ἀναδειχθῇ νικητὴς κατὰ τῶν ἐχθρῶν». Ὁ δὲ Βασιλεὺς, πεπωρωμένος ὢν, ἐνόμισεν ὡς φλυαρίας τοὺς λόγους τοῦ Ὁσίου. Ὅθεν τὴν ἐπιούσαν παρουσιάσθη πάλιν ὁ Ὅσιος πρὸς τὸν Βασιλέα, καὶ εἶπεν αὐτῷ. «Βασιλεῦ, ἀνοιξον τὰς Ἐκκλησίας, καὶ θέλεις ἐπανελθῇ νικητὴς ἐν εἰρήνῃ». Ὁ δὲ Βασιλεὺς, καταφρονήσας τὸν ὅσιον, ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του, κατὰ δὲ τὴν τρίτην ἡμέραν ἐπῆγε καὶ τρίτον ὁ Ὅσιος πρὸς αὐτόν, καὶ κρατήσας τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του, ἤρχισε πότε μὲν νὰ τὸν ἐλέγχῃ, πότε δὲ καὶ νὰ τὸν παρακαλῇ. Λέγοντος δὲ ταῦτα τοῦ Ἀγίου, ἔφθασαν εἰς βαθεῖαν καὶ φοβεράν φάραγγα ἡ ὁποία ἦτο πλήρης ἀκανθῶν ὀξυτάτων, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐνευσεν εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ ρίψωσι τὸν Ἅγιον ἐντὸς αὐτῆς. Περὶ δὲ ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν, καὶ νομίζων ὅτι εὐρίσκεται ἐπὶ ἀπαλοῦ στρώματος, ἠνυχάρισται τὸν Κύριον. Καὶ ἰδοὺ εὐθὺς ἤλθον δύο λευκοφόροι καὶ χαριέστατατοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἀνεβίβασαν τὸν Ἅγιον ἀπὸ τῆς φάραγγος ἀβλαβῇ, καὶ στήσαντες αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς καὶ ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, ἀνεχώρησαν. Βλέπων δὲ αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς ἐξεπλάγη καὶ εἶπεν: Ἀνὴρ οὗτος ἐκεῖνος ὅστις ἐορίφθη ἐν τῇ φοβερᾷ φάραγγι; Ὁ δὲ Ἅγιος εἶπε πάλιν εἰς τὸν Βασιλέα:

«Ἀνοιξον τὰς Ἐκκλησίας, σὲ παρακαλῶ, καὶ θὰ ἐπανελθῇ χαίρων ἐκ τοῦ πολέμου· ἐὰν ὅμως δὲν πράξῃς τοῦτο, ἤξευρε, ὅτι ὅταν ὁ πόλεμος συγκροτηθῇ μετὰ τῶν βαρβάρων, σὺ θέλεις φύγῃ μεθ' ἐνὸς ἄλλου, καὶ θὰ κρυφθῇς ἐντὸς ἀχυρῶνος, ὅπου θὰ καίῃς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν». Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ἂν καὶ

πολὺ ἐξεπλάγη καὶ ἔφριξε διὰ τὸν Ἅγιον τοῦτον, καὶ τότε κατεφρόνησεν αὐτόν, καθὼ ἀσύνητος· καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸν παρῶντα εἰς δύο στρατιώτας, Σατόρνικον καὶ Βίκτωρα ὀνομαζομένους, προστάξας αὐτοὺς νὰ τὸν φυλάττωσιν ἀσφαλῶς ἕως οὗ ἐπανελθῇ ἐκ τοῦ πολέμου, ὅτε, εἶπε, θέλει θανατώσῃ αὐτὸν διὰ πυρός. Ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη: «ἐὰν σὺ ἐπανελθῇς ἐκ τοῦ πολέμου ὑγιής καὶ εἰρηνικός, δὲν ἐλάλησεν εἰς ἐμὲ βεβαίως ὁ Θεός».

Ὅταν λοιπὸν συνεκροτήθη ὁ πόλεμος, δὲν ἤδυνήθη νὰ ἀντιστῇ ὁ Βασιλεὺς, ἀλλ' ἔφυγεν ὁμοῦ μὲ τὸν Πραιπόσιτον αὐτοῦ ὁ ὁποῖος πάντοτε παρεκκλίνει τὸν Βασιλέα κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐκρύβη ἐντὸς ἀχυρῶνος· οἱ δὲ βάρβαροι διώξαντες αὐτοὺς κατόπιν, ἔβαλον πῦρ εἰς τὸν ἀχυρῶνα, καὶ κατέκτανσαν αὐτὸν ὁμοῦ μὲ τὸν Βασιλέα καὶ Πραιπόσιτον. Τὰ στρατεύματα λοιπὸν τοῦ Βασιλέως ἐπανελθόντα ἐκ τοῦ πολέμου, καὶ θέλοντα νὰ πειράξωσι τὸν «Ὅσιον Ἰσαάκιον, «ἐτοιμάσθητι», ἰὼ ἔλεγον, «νὰ δώσῃς ἀπολογίαν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅστις ἔρχεται νὰ ἐκτελέσῃ ὁ, τι προεῖπεν ἐναντίον σου». Ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη. «Ἐπὶ τὰς ἡμέρας ἡδὴ παρῆλθον. ἀφοῦ ἐγὼ ὡς φρόνδην τὴν ἀποφορὰν τῶν κοικάλων τοῦ Βασιλέως, τὰ ὁποῖα κατεκάησαν ἐπὶ τοῦ πυρός» Οἱ δὲ στρατιῶται ταῦτα ἀκούσαντες, ἔγιναν ἔμποφοι, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν ὅλα τὰ συμβάντα, καὶ πεσόντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ὁσίου, παρεκάλουν αὐτὸν νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ δὲ Ἅγιος εἶπε: «δότε μοι καιρὸν ἐπὶ τὰς ἡμέρας νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν ὅπως μοι φανερώσῃ ἂν τοῦτο εἶναι θέλημά του». Παρακαλέσας δὲ τὸν Θεόν, ἔμαθεν ὅτι εἶναι θέλημά του νὰ μείνῃ εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἀνήγγειλεν τοῦτο εἰς τοὺς παρακαλέσαντας. Ὅλοι λοιπὸν οἱ πολῖται ἡμιλλῶντο νὰ κτίσωσι Μοναστήριον πρὸς κατοικίαν τοῦ Ἀγίου. Εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν, Σατορλίνος ὀνομαζόμενος, φανείς προθυμότερος τῶν ἄλλων, προσέλαβε καὶ ἔκτισε Μοναστήριον ἐν τόπῳ σεμνῷ καὶ ἀρροδίῳ.

Τότε ὁ Ἅγιος εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν· οἱ δὲ προορηθέντες, οἵτινες παρεκάλουν τὸν Ἅγιον, ἀφίερωσαν εἰς τὸ Μοναστήριον σιτηρέσια καὶ ἀρκετὰ κτήματα. Ὅθεν συνήχθησαν ἐκεῖ πολλοὶ Χριστιανοὶ καὶ ἔγιναν Μοναχοί, σπουδάζοντες νὰ ποιμαίνωνται ὑπὸ τοιούτου Ποιμένου καὶ διδασκάλου καὶ νὰ ὀδηγῶνται εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν. Τραφεῖς λοιπὸν ὁ Ἅγιος μὲ γῆρας καλόν, καὶ τὴν κοίμησιν αὐτοῦ ἐκ Θεοῦ προγνώρισας, συνήθροισεν ὅλους τοὺς ἀδελφούς καὶ αὐτοὺς κατήχησεν· εἰτα ἐκλέξα· ἕνα ἐξ αὐτῶν, Δαλμάτιον ὀνομαζόμενον, κατέστησε αὐτὸν Ἡγούμενον εἰς ἀντικατάστασίν του, καὶ οὕτως ἀπῆλθε πρὸς Κύριον».

Στρέφομαι πρὸς τοὺς Βασιλεῖς, Κυβερνήτας, καὶ Ἀρχιερεῖς τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας Ἑλλάδος.

Πολὺ καλὸν παράδειγμα εἶναι ὁ βίος τοῦ Ἀγίου Ἰσαακίου καὶ διὰ τὰς ἡμέρας μας, ἃς μελετήσουν τὸν βίον τοῦ Ἀγίου καὶ ἃς παραδειγματισθοῦν καὶ σήμερον πρὸς ὅλους ἀπολαμβάνουν τὴν ἐλευθερίαν τοὺς μόνον ἡμεῖς οἱ Γ, Ο Χ. οἱ μόνον οὐ θέλουμε νὰ κρατήσωμε τὴν πίστιν μας, τὴν Ὁρθοδοξίαν μας, τὰ δόγματα ποὺ μᾶς ἄφησαν οἱ Θεοφόροι πατέρες καὶ θρησκευτικῶς καὶ ἐθνικῶς ποὺ σήμερον ὑπάρ-

χουν τόσοι φόβοι διὰ τὸ σύμπαν. Προτοῦ λοιπὸν ἔλθει ἡ ὥρα τῆς Μεγάλης ὁργῆς τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς καταστροφῆς τῆς ἀνθρωπότητος, πολὺ παρακαλοῦμεν τοὺς Βασιλεῖς μας τοὺς Κυβερνήτας μας τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Κρατοῦσης ἐκκλησίας νὰ μᾶς ἀνοίξουν καὶ ἡμᾶς τὰς ἐκκλησίας νὰ λατρεύσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Θεὸν ὅπως μᾶς λέγει ἡ συνείδησίς μας. Καὶ νὰ ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὸν μισθὸν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ νὰ γίνονται νικηταὶ εἰς τοὺς πολέμους ποὺ μαστίξουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸ Ἑλληνικὸν καὶ Χριστιανικὸν Κράτος.

Δὲν ζητοῦμε παράλογα πράγματα ζητοῦμε ὅπως τηρήσουν τοὺς νόμους τοῦ Συντάγματος, τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα, τοῦ ἀειμνήσου Βασιλέως Γεωργίου Β.' καὶ τελευταίως τὴν φωνὴν τῶν ἡνωμένων Ἑθνῶν. Διότι ὁ κεκρυμμένος θυραυρὸς εἶναι κοινὸς εἰς τὰ σπλάχνα τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Ὁρθοδόξου χριστιανικοῦ λαοῦ, καὶ οὐδέποτε θὰ ἡμπορέσουν εἰδιῶνται νὰ καταπατήσουν, καθὼς τὸ βεβαιώνει καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἐκκλησίας τόσους αἰῶνες.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ φωτίσῃ τὰς ψυχὰς σας καὶ ἐννοήσετε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποῖο εἶναι, καὶ σώσετε καὶ ἑσεῖς τὴν ψυχὴν σας, καὶ σώσετε καὶ ὁλόκληρον τὸν Χριστιανικὸν καὶ Ἑλληνικὸν Λαόν, ὁ ὁποῖος ἔχει πᾶσαι τὰ πάνδενα διὰ νὰ κρατήσῃ τὴν πίστιν τὴν οἰκογένειαν, καὶ τὴν Πατρίδα.

Ὁ ἐλάχιστος δοῦλος τοῦ Θεοῦ

† Ἱερομόναχος Ἰουστίνος Κουλουνιούρος
Ἱερεὺς Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος τῶν Γ.Ο.Χ. Λαμίας, Φθιώτιδος.

ΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΜΑΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ὅπως ἀναφέραμεν εἰς τὸ Κύριον ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος μας ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέοι Προσανατολισμοί» ἐδημιουργήθη μία νέα κατάστασις, ἐγγυομένη βελτιώσιν τῆς θέσεώς μας. Καρπὸς τῆς καταστάσεως αὐτῆς ὑπῆρξε ἡ συγκρότησις Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη συνεργουμένη εἰς τακτικὰς ἐβδομαδιαίας συνεδριάσεις προωθεῖ τὴν ὑπόθεσιν μας, υποβοηθοῦσα τὸ Δ. Σ. εἰς τὸ ἔργον του.

Ἡ Π.Θ.Ε.Ο.Κ. εἰς τὴν κατωτέρω ἀνακοινωσὶν ἀναφέρεται εἰς τὰ εὐχάριστα αὐτὰ γεγονότα.

Κατόπιν καὶ τῆς ἐπισήμου αὐτῆς ἐνεργείας καθήκον ὄλων, Παραρτημάτων, ἀδελφῶν, καὶ διαφόρων ἄλλων παραγόντων εἶναι ἡ ὑποστήριξις τῆς νέας αὐτῆς καταστάσεως, ἥτις πρέπει πλέον νὰ ὁδηγήσῃ εἰς μίαν ὀριστικὴν φάσιν, φάσιν ὀριστικῆς ἐπιτυχίας, τὸν ἀγῶνα μας.

Πρὸς

Ἀπαντα τὰ μέλη τῆς Πανελληνίου Ὁργανωτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ Παραρτημάτων

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινωνίας ὑπέβαλε παράκλησιν πρὸς τὴν ἱ. ἡμῶν Σύνοδον, ὅπως ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς συνέλθῃσι τὰ μέλη τοῦ νῦν Διοικητικοῦ Συμβουλίου μετὰ τῶν

Μελῶν τοῦ Παλαιοῦ τοιοῦτου, ὡς καὶ ἄλλων προσώπων μελῶν τῆς Κοινωνίας, μὲ θέμα: «Ἀνταλλαγὴ γνώμων πρὸς καλυτέραν εὐδωδῶσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος».

Ἡ σύσκεψις αὕτη ἐπραγματοποιήθη τὴν 15ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἐ. (π. δ. ἡ) ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 7.30 μ.μ. Μετὰ σύντομον ἀνασκόπησιν τῆς Γενικῆς καταστάσεως καὶ ἀνταλλαγῆς γνώμων μεταξύ τῶν παρευρεθέντων διεκόπη ἡ συζήτησις ἵνα συνεχισθῇ τὴν 17ην Σεπτεμβρίου 1953 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 7.30 μ.μ.

Κατὰ τὴν συνέχειαν τῆς συζητήσεως ἀπεφασίσθησαν σχεδὸν τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 164 φύλλου «Φωνῆ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἥτοι ἀπὸ τὸ «Α ἕως τὸ ΣΤ».

Εἶτα ὁμοφώνως ἐξελέγη 7μελὴς Συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀγῶνος ἐκ τριῶν μελῶν τοῦ νῦν Διοικητικοῦ Συμβουλίου κ. κ. Δημ. Κυριακοπούλου Προέδρου Δημ. Δαμάσκου Ἀντιπροέδρου, καὶ Ἀντων. Ἀσοῦτη Γεν. Γραμματέως, καὶ ἐκ τοῦ Παλαιοῦ τοιοῦτου, τῶν κ. κ. Νικ. Χειλαδάκη, Σταύρου Καραμήτσου, ὡς καὶ τοῦ κ. Ἀριστείδου Ζαχαρίου Νομικοῦ Συμβούλου. Σκοπὸς τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς εἶναι ἡ στενὴ συνεργασία μετὰ τοῦ νῦν Διοικητικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν καλυτέραν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Παρακαλεῖται ἡ Διεύθυνσις «Φωνῆ τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀνασκευάσῃ τὸ περιεχόμενον περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ νῦν Διοικητικοῦ Συμβουλίου πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πραγματικότητος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1953

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς Α. ΑΣΟΥΤΗΣ

ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΑΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΠΟΤΑΜΙΑΣ ΝΗΣΟΥ ΘΑΣΟΥ

Δράμα (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας) Τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ μηνὸς Σεβρίου ἐ. ἐ. ἐδοκιμάσθησαν σφόδρα καὶ ἐταλαιπωρήθησαν πλεῖστοι ἀδελφοὶ τοῦ Π) ος Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνίας Ποταμίας Θάσου. Ἐκ δυστυχήματος ἀπέθανε τὸ τριετὲς τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ Παναγιώτη Δ. Δημητρίου ὀνόματι Γεώργιος, τὸ ὁποῖον ἐκηδεύθη ἄνευ ἱερέων, κατόπιν Ἱερᾶς νεκρώσεως Ἀκολουθίας. Γὰρ τοιοῦτον ὑπὸ τῶν παραδοκούντων ἐχθρῶν ἐθεωρήθη ὡς ἔγκλημα καὶ κατόπιν μηνύσεως συνελήφθησαν ἑπτὰ στελέχη ἄνδρες καὶ μέλη τοῦ Π)τος καὶ ὠδηγήθησαν εἰς λιμένα, κατηγορηθέντες (ἐπὶ ἀντιποιήσει Ἐκκλ. Ἀρχῆς). Ἡ ταλαιπωρία αὕτη μᾶλλον ἐνέπλησε χαρᾶς τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰ Πάτρια, εἰς τὴν μετὰ περισσοτέρου ζήλου ἐμμονὴν εἰς τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων μας.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

«ΙΝΑ ΜΗ ΥΠΕΡΑΙΡΩΜΑΙ»

Εἶχε φθάσει τὰ πλέον ἀπίθανα ὅρια τῆς ἀνθρωπίνης προσπάθειας· εἶχε πραγματοποιήσει ἀνθρωπότητος;

θλους καὶ θριάμβους πρωτοφανεῖς· εἶχε υπερβάλλει εἰς ζήλον καὶ αὐτοθυσίαν ὅλους. Ὡστόσο ὅμως δὲν ἀνεύρισκε ἔδαφος, μέσα εἰς τὰ ἀπέραντα αὐτὰ πλάτη τῶν ἔργων του, νὰ ἀνιδρύσῃ τὸ ἀνάκτορον τῆς ἐγκουχίσεως καὶ ὑπεροφίας του. Δὲν ἐνόμισε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἄξιον ἐνὸς ἐγωῖσμου ἀφελούς, ἀθώου, δεδικαιολογημένου. Δὲν ἀπηρρίθμει ἐνοχλητικῶς τὰς ἐπιτυχίας του, διὰ νὰ θαμπώσῃ τοὺς ἀκροατὰς του.

Τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὸν μετροῦσε μὲ τὸ μέτρον τοῦ ἀπολύτου καὶ δι' αὐτὸ τὸν εὗρισκε πάντοτε μετριώτατον. Διὰ τὸν ἀπόστολον Παῦλον τὸ καθήκον τῆς ἀποστολῆς του, δὲν εἶχε ὅρια· ἦτο μία ἀπέραντος ὑποχρέωσις, καὶ δι' αὐτὸ οὔτε σταματοῦσε οὔτε ἠὺχαριστεῖτο. Ποτὲ δὲν ἐπίστευσε ὅτι μία του ἐπιτυχία, εἶναι πράγματι ἐπιτυχία διότι διὰ τὸν Παῦλον δὲν ὑπῆρχε ἐγωπαθὲς αἰσθημα αὐταρεσκειας, ἀλλ' ἀνύστακτος ἔρως τοῦ τελείου καὶ τοῦ ἰδανικοῦ.

Καὶ ὅταν κάποτε τοῦ ἐδόθη «σ κ ὁ λ ο ψ τ ῆ σ α ρ κ ι» δὲν ἀγανάκτησε ἐναντίον τοῦ Κυρίου. Δὲν τὸν εἶδε ὡς ἀναστολήν τῆς ἀποστολῆς του, ὥστε νὰ δικαιολογήσῃ μίαν ἀνάπαυσιν ἀπὸ τὴν πολύμοχθον, χάριν τοῦ Κυρίου σταδιοδρομίαν του. Ἐδιδόρῃσε τὸ πρᾶγμα πολὺ φυσικὸν καὶ πρὸ πάντῶς πολὺ ἀναγκαῖον, χάριν τῆς σωτηρίας του· δι' αὐτὸ καὶ δικαιολογεῖ τὴν κατάστασιν «ἵνα μὴ υπεραιρῶμαι».

Ὡ! Μακάριε Παῦλε, τίποτε δὲν σὲ συνδέει μὲ τὴν γῆν· ὅλη σου ἡ διαγωγή εἶναι θυμίαμα εὐσμοῦν. Κατενίκησες ὅλα τὰ ὕλικά ἐμπόδια καὶ συνέντριψες ἡρωϊκῶς τὸν ἐγωϊσμόν. «ἵνα μὴ υπεραιρῶμαι» Φοβᾶσαι κάτι, τὸ ὁποῖον ὅμως καὶ δικαιούσαι. Νὰ μὴ υπεραιρέσαι σὺ, ὅστις ἀνῆλθες μέχρι τρίτου οὐρανοῦ; Νὰ μὴ υπεραιρέσαι σὺ, ὅστις ἠγάπησες παρὰ φόρῳ τὸν Κύριον; Νὰ μὴ υπεραιρέσαι σὺ, ὅστις

ἀπετέλεσες τὸ καύχημα ὁλοκλήρου τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος;

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ

Ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν ἐδόξητος εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι. Ἐν Δαμασκῷ δ' ἐθνήρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρουρεῖ τὴν Δαμασκηνῶν πόλιν πιάσαι με θέλον, καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐκκλάσθην διὰ τοῦ τείχους καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

Καυχᾶσθαι δὴ οὐ συμφέρει μοι ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὁπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου. Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν· ἀρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ. καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον· εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν· ὅτι ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι. ὑπὲρ τοῦ τοιοῦτου καυχῆσομαι, ὑπὲρ δὲ ἑαυτοῦ οὐ καυχῆσομαι εἰ μὴ ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου. Ἐὰν γὰρ θελήσω καυχῆσασθαι, οὐκ ἔσομαι ἄφρων· ἀλήθειαν γὰρ ἔρω· φείδομαι δὲ μὴ τις εἰς ἐμὲ λογίσσῃται ὑπὲρ ὃ βλέπει με ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ. Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ υπεραιρῶμαι, ἐδόθη μοι σκόλωψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατάν, ἵνα μὲ κολαφίσῃ ἵνα μὴ υπεραιρῶμαι. ὑπὲρ τούτου τρεῖς τὸν Κύριον παρεκάλεισα ἵνα ἀποσπῇ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ εἰρημέ μοι ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου ἢ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται· ἥδιιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ πράγματι, ἡ Ἀγία ψυχὴ τοῦ Μεγάλου Μίστου οὐδέποτε ἐτρώθη ἀπὸ τὸ καταστρεπτικὸν αὐτὸ μικρόβιον! Εἶναι ἄλλωστε ἀδύνατον εἰς μίαν ψυχὴν, ἡ ὁποία κατηνυγιάσθη ἀπὸ τὸ ἄπλετον καὶ ἐκτυφλωτικὸν φῶς τῆς θείας χάριτος, νὰ ἐμφανισθῇ σπυαῖα τομολατρίας! Λοιπὸν τί ἄλλο εἶναι ὁ ἐγωϊσμός, παρὰ μία ἀτομολατρεία. Εἰς τὴν θέσιν τῆς ὑπερτάτης ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος ἡ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον τοποθετοῦμε τὸν ἑαυτοῦλή μας καὶ ἐκμεταλλευόμεθα κάθε περιστάσι, ὥστε νὰ ὑπεραιρώμεθα. Ἄλλοιμον εἰς ἐκεῖον, ὅστις δὲν θὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ μεγαλεῖον μας καὶ τὰς ἰσχύοντάς μας!

Καὶ τώρα ἄς συγκρίνωμεν τὸν ἑαυτὸν μας μὲ τὸ ἀνάστημα τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου. Ἐχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν τὸν ζήλον τοῦ Παύλου; Ἐχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν τὴν αὐτοθυσίαν του; ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν τοὺς ἀγῶνας του; Πρὸ πάντῶς ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν τὴν ἀπέραν-

τον πρὸς τὸν Κύριον Ἀγάπην; τὴν στοργικὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀφροσύνην; Ἀναμφισβητήτως ὅχι! Διότι μόνον ὁ Παῦλος ὠνομάσθη ὑπὸ τῆς ἀτέγκτου ἱστορικῆς κρίσεως «ὁ πρῶτος μετὰ τὸν Ἐνα». Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα ὑπεραιρώμεθα! Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ τέλει οἱ ἅγιοι οἱ ἀγωνισταί!

Φίλε ἀναγνώστα

Προσπάθησε νὰ δῇς τὸν ἑαυτὸ σου σὰν ξένος. Τότε θὰ διαπιστώσῃς πάθη, ἐλαττώματα, συνθηθείας ἀδυναμίας. Τότε θὰ ἀντιληφθῇς ὅτι ἡ ἀρετὴ σου ἴσως νὰ στερεῖται καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς στοιχειώδους προσπάθειας. Εἶσαι ἴσως ἐνάρετος, διότι πιθανὸν νὰ μὴ συνήνησες εἰσεῖται τὸν πειρασμόν, τὸ ἐμπόδιον. Πρόσεξε λοιπόν, ἐφ' ὅσον ἔχεις πολλοὺς σκόλοπας, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ υπεραιρέσαι. Εἶσαι ἕνα χαμομηλάκι μὴ παρουσιάζεσαι μαγευτικὸν τριαντά-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΧΗΤΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἡ ἀπόστασις δὲν μετριάξει τὸν ζῆλον, ὅσων θέλουν νὰ ἐργασθῶν. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν μεταφέρειν τὰς εὐγενεῖς σκέψεις πλησίον των καὶ κατευθύνονται ἀπὸ αὐτάς. Αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὸν ἐξαιρετικὸν ἀδελφὸν Κων)νον Σιδέρην Νέος ζηλωτὴς, εὐχάριστος, ζοῦσε διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Καὶ εἰς Ἀμερικὴν δὲ εὐρισκόμενος δὲν παύει νὰ λατρεύῃ τὸν τιμαλφέστατον αὐτὸν τῆς πατρίδος μας θησαυρόν, τὴν Ὁρθοδοξίαν. Κηρύσσει, ἐνεργεῖ, συλλέγει ἐγράμους, προωθεῖ τὴν «Φωνήν». Μὲ μίαν λέξιν: ἀγωνίζεται. Οὕτω μεταξὺ ἄλλων καὶ ἐν συνεννοήσει μὲ ἄλλους ἀδελφούς μᾶς ἀπέστειλεν ἐσχάτως 34 δολλάρια προερχόμενα ἐκ προαιρετικῶν συνδρομῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀγῶνος τῶν κάτωθι ἀδελφῶν.

1) Ἡλίας Σταθόπουλος	Δολλάρια	4.00
2) Νικόλ. Σταθόπουλος	»	2.00
3) Ἀγγελία Σταθόπουλος	»	2.00
4) Νικόλ. Σταθόπουλος	»	2.00
5) Κων)νος Λαγγῆς	»	3.00
5) Θεόδωρος Λαγγῆς	»	3.00
7) Ἐλευθέριος Κιούσης	»	3.00
8) Κων) Σιδέρης	»	5.00
Συνδρομαὶ ἐφημερίδος Κ. Λαγγῆ	»	10.00
Σύνολον		34.00

Συγχαίρομεν τοὺς ἀδελφούς μας καὶ εὐχόμεθα εἰς αὐτοὺς τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ

- 1) Παράρτημα Ἡράκλ. Κρήτης. δρχ. 200.000.
- 2) Ὁ κ. Γεώργ. Σταγίδης, Μεσσορῶπη δρχ. 50000.
- 3) Ὁ κ. Στέφ. Λαμπαρδάκης Ἀκούμια Ρεθύμνης δρχ. 40.000.
- 4) Mr K. Siderin Dak—Park U.S.A. 5 δολλάρια.
- 5) Ὁσιώτ. Μοναχὴ Χριστονόμφη Ματάνη Ι.Μ. Ἀγίου Παντελεήμονος Δάσσοις δρχ. 50.000

φυλλο! Ἀλλὰ καὶ τὸ τριαντάφυλλο νὰ εἶσαι ἔχεις ἀγκάθια καὶ ἀγκυλῶνεις! Πρὸ παντὸς ἀναγνώρισε, ὅτι τὸ κάθε σου ἐλάττωμα, ἢ κάθε σου ἀδυναμία, εἶναι ἓνας φραγμὸς τῆς ἀλλαξονομείας σου. Καὶ ὁμολόγησε καὶ σὺ: «ἐδόθη μοι σκόλοψ... ἵνα μὴ ὑπερβαίωμαι».

Ὅταν πιστεύσῃς, ὅτι εἶναι πολὺ φυσικὸ, νὰ μὴ ὑπερβαίωσαι, τότε θὰ γίνῃς ἀγαπητὸς ἀπὸ τὸν ἴδιον Θεό, ποὺ φόρεσε τὴν ταπεινότητα γὰρ νὰ σὲ σώσῃ. Τότε θὰ ἀποκτήσῃς τὴν καταδεκτικὴν ἀπλότητα ποὺ στολίζει ἓναν ἀνώτερο ἄνθρωπον. Δὲν θὰ εἶσαι ἀποκοσμητικὸς οὔτε σὺ Θεό, οὔτε στοὺς ἀνθρώπους. Κάθε διαπίστωση, ποὺ μὲ εἰλικρίνεια θὰ κάνῃς γὰρ μιὰ σου ἀδυναμία ἣς σὲ ὁδηγεῖ στὴ βελτίωσί σου, ἀλλὰ καὶ ἣς σὲ κάνει νὰ ὁμολογῇς «Ἵνα μὴ ὑπερβαίωμαι».

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον θὰ ἐπικοινωνήσουμε μὲ τὸν Μέγαν Βασίλειον. Βαθὺς γνώστης τῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν εἶναι συγχρόνως καὶ ὁ ἰδανικὸς κοινωνιολόγος. Ἡ ἀρετὴ του, ἡ μόρφωσίς του, ἡ αὐτοπάλησίς του τὸν περιβάλλουν μὲ αἴγλην λαμπροτάτην. Ἀς ἴδωμεν λοιπόν.

«Ἀλλὰ πρὸς τί θὰ μεταχειρισθῇς πλοῦτον! θὰ ἐνδυθῇς μὲ φόρεμα πολυτελές; Ἀναμφιβόλως ἓνας μικρὸς χιτὼν δύο πήχεων θὰ σὲ φθάσῃ. Καὶ τὸ σέπασμα τοῦ χιτωνίσκου δι' ἐνὸς ἐπαναφορίου συμπληρώνει τὴν ἔλλειψιν τῶν ἐνδυμάτων. Ἀλλὰ θὰ ἐξοδεύσῃς τὸν πλοῦτον; Ἐνὰ ψωμί εἶναι ἀρκετὸν νὰ σοῦ γεμίσῃ τὴν κοιλίαν. Διὰ τοῦ λοιπὸν λυλῆσαι; τίνας πράγματα στερεῖσαι; Στερεῖσαι τὴν δόξαν τὴν ὁποῖαν φέρει ὁ πλοῦτος; Ἀλλὰ ἐὰν δὲν ζητήσῃς τὴν δόξαν τὴν ἐπίγειον, τότε θὰ εὗρῃς τὴν λαμπρὰν ἐκείνην τὴν ἀληθινὴν δόξαν, ἡ ὁποία σὲ ὁδηγεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἀλλὰ αὐτό, τὸ νὰ κατέχῃς τὸν πλοῦτον εἶναι κάτι ἄξιον ἀγάπης (ἐπιθυμητὸν) ἂν καὶ ἀπὸ αὐτὸν (τὸν πλοῦτον) δὲν μένει κανὲν κέρδος καὶ ὄφελος. Ὅτι μὲν λοιπὸν εἶναι μικρὰ ἢ προσπάθεια διὰ νὰ ἀποκτήσῃς κανεὶς ἄχρηστα, εἰς τὸν καθένα τοῦτο εἶναι γνωστὸν. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω θὰ σοῦ φανῇ ἴσως παραδόξον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σκοπεύω νὰ εἶπω ἀλλὰ ἀληθινώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἐὰν ὁ πλοῦτος ἐξοδεύεται κατὰ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον συμβουλεύει ὁ Κύριος τότε παραμένει ἀσφαλὴς, ἐὰν δὲ κατακρατῇται εἶναι φυσικόν του νὰ περιέρχεται εἰς τὴν κυριότητα ἄλλου. Ἐὰν τὸν διαφυλάξῃς δὲν θὰ ἔχῃς τὸν πλοῦτον. Ἐὰν τὸν διασκορπίσῃς (διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν δυστυχῶν) δὲν θὰ τὸν χάσῃς. «Διότι ἐσκόπισας, ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀρετὴ, δὲν θὰ ξεχασθῇ ποτέ». Ἀλλὰ διὰ τοὺς πολλοὺς βεβαίως ὁ πλοῦτος δὲν εἶναι περιζήτητος διὰ νὰ ἔχουν πολυτελεῖ ἐνδύματα καὶ τροφὰς διότι ἔχει ἐπινοηθῇ ὑπὸ τοῦ Διαβόλου σὰν κάποιο τέχνασμα, τὸ ὁποῖον ὑπαγορεύει χίλιες δύο ἀφορμὰς ἐξόδου εἰς τοὺς πλουσίους, ὥστε αὐτοὶ διὰ τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα νὰ ἀσχολοῦνται μὲ ἐπιμέλειαν, τίποτε δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ φθάνῃ, ὥστε νὰ εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐφευρετικὴν τῶν τρόπων νὰ γίνωνται διάφορα ἐξοδα. Διότι οὗτοι διαμοιράζονται τὸν πλοῦτον ἀναλόγως τῆς τωρινῆς ἀνάγκης καὶ τῆς μελλούσης. Καὶ μέρος δὲ αὐτοῦ ἀποθηκεύουν διὰ τὸν ἑαυτὸν των μέρος δὲ διὰ τὰ παιδιὰ των. Ἐπειτα καὶ διακροῦν τὸν πλοῦτον μὲ προφάσεις πολυτρόπου δαπάνης».

Εἰς τὴν ὥραίαν αὐτὴν περιτοπὴν τοῦ λόγου κατὰ πλουτῶντων κατίζει ὁ Μέγας Βασίλειος τὴν σπατάλην. Πόσον θλιβερόν ἐλάττωμα, ποὺ χαρακτηρίζει ὅλους σχεδόν! Πόσα θὰ ἐξοικονομοῦντο ἐκ μιᾶς συνειδήσεως δαχερίσεως!

Διεσπένσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Τετάρτη 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθήναι

Υπεύθυνος τυπογραφίαν: Γεώργιος Σερμπίνης
Θαμισσακλάους 33 — Ἀθήναι

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΙΔ. ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

«Ὁμιλίας κακαὶ φθείρουσι ἥδη Χρηστάς»

Ὅταν λέγουμε περιβάλλον ἐννοοῦμε τὸ σύνολον τῶν παραγόντων καὶ τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας ἀναπτύσσεται ἕνας ὁργανισμός. Π.χ. τὸ ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ὕψος ἐνὸς τόπου, ὁ πλοῦτος τῶν δασῶν, τὸ κλίμα, ἡ διαμόρφωσις τοῦ ἐδάφους ἀποτελοῦν τὸ φυσικὸν περιβάλλον τοῦ ὁποῖον ἢ ὑποβοηθεῖ ἢ βλάπτει τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὁργανισμοῦ.

Παραλλήλως πρὸς τὸ φυσικὸν περιβάλλον ἔχομεν τὸ πνευματικὸν περιβάλλον. Τὸ πνευματικὸν περιβάλλον ἀσκεῖ σημαντικὴν ἐπίδρασιν κατὰ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ παιδικοῦ χαρακτήρος. Τί ἐννοοῦμεν ὅμως λέγοντες πνευματικὸν περιβάλλον; Οἰκογένεια, Σχολεῖον, συναστροφῶν κ.τ.λ.

Οἱ λόγοι δὲ διὰ τοὺς ὁποίους ἐπιδρᾷ τὸ περιβάλλον καὶ ἐναποθέτει τὴν σφραγίδα του ἐπὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ παιδιοῦ εἶναι οἱ ἑξῆς:

Α) Ἡ παιδικὴ ψυχὴ εἶναι εἰσέτι ἀδιάπλαστος τείνουσα νὰ προσλάβῃ τὴν ὁριστικὴν τῆς μορφῆς διὰ τῆς ἀγωγῆς (δηλ. τῆς συστηματικῆς ἐπιδράσεως ἐπ' αὐτῆς τῶν ἐνηλίκων)

Β) Τὸ παιδί τρέφει ἕνα εἶδος θρησκευτικῆς προσηλώσεως πρὸς τοὺς γονεῖς του καὶ πρὸς πάντα μεγαλύτερον.

Γ) Εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν ὑπάρχει ἡ τάσις τῆς ἀπομιμήσεως παντὸς πράγματος, ἐπιτελουμένου ὑπὸ τῶν μεγαλύτερων.

Τὴν σημασίαν τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς ἐκφράζει καὶ ἡ παροιμία τοῦ λαοῦ μας «μὴ ὅποιον δάσκαλον θὰ κάτσης τέτοια γράμματα θὰ μάθης». Ἐξάγει ἐπίσης τὴν σημασίαν τοῦ περιβάλλοντος ὁ διαπρεπὴς Alexis Garrel «Ἄν βρεθῶμε, ἀπὸ τὴν παιδικὴν μας ἡλικίαν, συντροφία μὲ ἐγκληματίες ἢ μὲ ἀμορφώτους, γινώμαστε καὶ μεῖς ἐγκληματίες ἢ ἀμόρφωτοι» (ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ἄγνωστος σελ. 159). Ὅπως ἐλέχθη ἡ ἐπίδρασις ἀναφέρεται εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ψυχικοῦ κόσμου καθορίζουσα. καὶ αὐτὴν τὴν λειτουργίαν τῆς συνειδήσεως «Ἀντίθετα ἡ συνείδησις ἔχει ὀρθάνοιχτα ὅρια. Εἶναι ἐκτεθειμένη σὲ ὅλες τὰς διανοητικὰς καὶ πνευματικὰς ἐπιδρομὰς τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος. Καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν φύσιν αὐτῶν τῶν ἐπιδρομῶν. ἀναπτύσσεται μὲ καινικὸ ἢ μὲ ἐλαττωματικὸ τρόπο» (ἐν γ' ἀνωτέρω σελ. 157).

Ἐν συνεχείᾳ ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων διανυπώνει βαρυσήμαντον ἐπιστημονικὴν ἀποψιν, τὴν ὁποίαν θὰ πρέπη ἰδιαιτέρως νὰ προσέξουν οἱ γονεῖς καὶ δὴ αἱ μητέρες τῆς πατρίδος μας «Μὲ λίγα λόγια ἡ διαμόρφωσις τοῦ πνεύματος εἶναι εὐκόλη. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον μὲ τὴν διαμόρφωσιν τῶν ἡθικῶν αἰσθητικῶν καὶ θρησκευτικῶν λειτουργιῶν. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος, σ' αὐτὰς τὰς ὁφείας τῆς συνειδήσεως, εἶναι πολὺ πρὸς λεπτή. Δὲν μαθαίνει κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ τὸ ἄσχημον ἀπὸ τὸ ὡραῖο παρακολουθώντας ἕνα μάθημα. Ἡ ἡθικὴ ἢ τέχνη καὶ ἡ θρησκεία δὲν διδά-

σκονται ὅπως ἡ γραμματικὴ, τὰ μαθηματικὰ καὶ ἡ ἱστορία» (ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 157).

Εἰς τὴν Ἐπιστημονικὴν αὐτὴν διαπίστωσιν διαχωρίζεται σαφῶς ἡ πνευματικὴ μόρφωσις ἀπὸ τὴν ψυχικὴν! Τὸ ἔργον τῆς πνευματικῆς μορφώσεως ἀνήκει εἰς τὸ Σχολεῖον. Αὐτὸ θὰ διδάξῃ. Αὐτὸ θὰ πλουτίσῃ τὰς γνώσεις. Αὐτὸ θὰ μύσῃ τὸ παιδί εἰς τὰς ἐπιστήμας ἢ τὴν τεχνικὴν προόδον τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Τὸ πρόβλημα λύεται μὲ τὴν ἐκλογὴν ἀρίστου Σχολείου καὶ ἀρίστων διδασκάλων. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὴν ψυχικὴν μόρφωσιν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τῆς προσωπικότητός μας.

Ἡ τραγικὴ πλάνη, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴν μας καὶ κατευθύνει τοὺς περισσοτέρους γονεῖς εἶναι ἡ προσπάθεια νὰ ἐφοδιάσουν τὸ παιδί μὲ γνώσεις πολλὰς. Ἰνστιτούτα, φροντιστήρια, πιάνα ἰδιαιτέρως, τὰ πάντα ἐπιστρατεύονται γὰρ νὰ γίνῃ τέρας μορφώσεως ἡ Ἑλενίτσα ἢ ὁ Γιαννάκης! Ἡ πλάνη αὕτη μοῦ θυμίζει τὴν φράσιν τοῦ Γλυκυτάτου Σωτήρος μας πρὸς τὴν Μάρθαν «Μερμινὰς καὶ τυρβάζεις περὶ πολλὰ ἑνὸς δὲ ἔστι χρεῖα».

Καὶ αὐτὸ τὸ «ἕνα» εἶναι ἡ ψυχὴ. Αὐτὸ τὸ ἀθάνατον καὶ ἀπολύτου ἀξίας ὑποκείμενον, δι' ὃ εἶπε ὁ Κύριός μας «τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»

Αὕτη λοιπὸν ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, εἶναι ἐκτεθειμένη εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος. Αὕτῃ ἡ ψυχὴ πρέπει νὰ ἀγαπᾷ, νὰ σέβεται, νὰ συγκινοῦται ἀπ' τὸ ὡραῖον, νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν πλάστην τῆς, νὰ διαχωρίσῃ τὸ ἡθικὸν ἀπὸ τὸ ἀνῆθικον νὰ ἀπαιτῇ τὴν θέλησιν ὥστε νὰ ἀπορρίπτῃ ἀξιοπρεπῶς τὴν χυδαιότητα, τὸ πάθος, τὴν ἀμαρτίαν. Αὐτὰ δὲ μὴ ὅσον δὲ νὰ ἀσπασθῇ, ἐμπνεόνται!

Καὶ ἐδῶ ὀρθοῦται ἡ τεραστία εὐθύνη τῶν γονέων. Πρῶτοι αὐτοὶ ἐπιδρῶν καὶ ἐπομένως αὐτοὶ πρέπει νὰ εἶναι ἡθικὰ καὶ πνευματικὰ πρότυπα. Λέγει ὁ Garrel «Ἡ νοημοσύνη γὰρ ν' ἀναπτυχθῇ ἀπαιτεῖ μόνον ἀσκήσεις. ἐνῶ οἱ ἄλλες λειτουργίαι τῆς συνειδήσεως ἀπαιτοῦν ἕνα περιβάλλον καὶ μίαν ὁμάδα ἀνθρωπίνων ὄντων, στὴν ὑπαρξὴ τῶν ὁποίων εἶναι ἐνσωματωμένη» Καὶ αὐτὰ τὰ εὐλογημένα ὄντα εἶναι οἱ γονεῖς.

Ἐνθυμούμαι μετὰ συγκινήσεως τὴν μαννοῦλα μου, νὰ ἐπισκέπτεται ἀσθενεῖς, νὰ ἀγαπᾷ, νὰ προσεύχεται. Δὲν μοῦ ἔλεγε τίποτε! Τὸ παράδειγμα τῆς ὁμῶς μὲ αἰχμαλώτιζε. Ἕνα πρόγραμμα σιὸ σπῖτι (κοινὴ προσευχή, θρησκευτικὴ ἀνάγνωσις, φιλικὴ συζήτης) — δημιουργοῦν συνηθείας ὠφελίμους καὶ ἱσχυράς. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ μιὰ νέα ὑπαρξὶς προστίθεται εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἕνα χαριτωμένο μικρὸν, οἱ γονεῖς δὲν εἶναι πλέον ἐλεύθεροι. Εἶναι δεσμῶται τοῦ καθηκόντος. Ἀλλοίμονον τοὺς. ἐὰν ἐξ ἀπροσεξίας τῶν ἡμελείας τῶν ἐπιδράσων δυσμενῶς ἐπὶ τῆς παιδικῆς ψυχῆς. Καλύτερα νὰ πνιγοῦν!

Ἡ εὐθύνη ὁμῶς τῶν γονέων καὶ δὴ τῆς μητέρας ἐπεκτείνεται καὶ πέραν τῶν οἰκιακῶν ὁρίων. Εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν συναναστροφῶν τοῦ παιδιοῦ. «Ὁμιλίας κακαὶ φθείρουσιν ἥδη χρηστά» Πρέπει τὴν μητέρα νὰ τὴν τρώῃ ἡ ἀγωνία: Μὲ ποιоὺς κά-

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Ἡ Πέτρα τῆς Ἀνωμότητος Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως»

Ὁ ἀγὼν καὶ ἡ ἀλήθεια περὶ τοῦ
πατρὸς Ἐκκλησ. ἡμερολογίου

ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω τίτλον ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τὸ μικρὸν μὲν εἰς ὄγκον, περιεκτικῶτα τὸν δὲ εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλ. πατρίου ἡμερολογίου. Εἶναι τὸ σύγχρονον καὶ σύντομον καὶ ἀποκαλυπτικὸν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῶν πατρικῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχη πρόχειρον πρὸς ἀπολογίαν πᾶς Ὁρθόδοξος Χριστιανός. Τιμᾶται μόνον 2.000 χιλιάδας ἕκαστον καὶ τοῦτο πρὸς διαφώτισιν τῶν πιστῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

1) Μιλτιάδην Μανασάκη, Βασ. Ἀνώγεια Κυνουρίου ἐλήφθησαν δρχ. 90.000. 2) Παράρτημα Σπατῶν ἐλήφθησαν δρχ. 50.000. 3) Αἰδεο Ἱερέα Ἀρσένιον Θεοδώροπουλον, ἐλήφθησαν δρχ. 120.000. 4) Σωκράτη Ντοῦλον Ἁγίου Γεωργίου, Σκοκουῆς Χίου, ἐλήφθ. δρχ. 15.000. 5) Θ.Ε.Ο.Κ. Δράμας, ἐλήφθ. δρχ. 525.000. 6) Στυλιανὴ Κεφαλογιάννη Ἀνώγεια Μυλοποτάμου Ρεθύμνης, ἐλήφθ. δρχ. 15.000. 7) Διονυσία Κωστουλάκη Ν. Ἀλικαρνασσό Ἡράκλ. Κρήτης, ἐλήφθ. δρχ. 30.000. 8) Μαρία Ρεθυθάκη Ἡράκλειον, ἐλήφθ. δρχ. 50.000. 9) Σοφία Σακελίδου Κέρκυρα, ἐλήφθ. δρχ. 30.000. 10) Χρυσόστομος Χατζηχρυσόστομου Νέα Μάδυτος, ἐλήφθ. δρχ. 15.000. 11) Παράρτημα Θεσσαλονίκης ἐλήφθ. δρχ. 400.000. 12) Ὁσιώτατον Μοναχὸν Ἀββακοῦμ Λαυριώτην, Ἁγ. Ὅρος, ἐλήφθ. δρχ. 20.000. 13) Ὁσιώτ. Μοναχὸν Ἱερώνυμον, Βίγλα Ἁγ. Ὅρος, ἐλήφθ. δρχ. 20.000. 14) Ἱερολογ. Ἱεροδιάκονον Εὐθύμιον Ἁγίου Ὅρος, ἐλήφθ. δρχ. 20.000. 15) Ἀνάργυρον Κόλιαν (Ἀετὸν Καρύστου) ἐλήφθησαν δρχ. 400.000.

ναι παρὰ τὸ παιδί, ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ τοῖς ἀγὰ πλεον τὰ μάτια της, ἀπὸ θλιβερῆ ἔκπληξι. Ἀκόμη καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ τοῦ σπιτιοῦ πρέπει νὰ γίνεται μὲ κριτήριον τὴν διασφάλισιν τοῦ παιδιοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχαγωγία δὲν πρέπει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν ἄγρυπνον ἐλεγχὸ τῆς μητέρας. Γράφει ὁ Καρρέλ «Οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ φοιτηταὶ διαμορφώνουν τὸ πνεῦμα τους στὴ βλακεία τῶν ραδιοφωνικῶν καὶ κινηματογραφικῶν προγραμμάτων» (ἐν ἀνωτέρῳ σελ. 158). Τὰ δὲ θλιβερὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς, φαίνονται κάθε μέρα.

Νομίζω ὅτι ἔγινε νοητὴ ἡ τερεστία σημασία τῆς ἐπιδράσεως τοῦ περιβάλλοντος. Ἀπόκειται στίς χριστιανὲς μητέρας νὰ ζυγίσουν τὴν εὐθύνη τους. Ἀγρυπνος ἐλεγχος, βοήθεια πνευματικοῦ καὶ ἀγὼν προσευχῆς εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποστολῆς. Τότε θὰ ἀντιμετωπίσῃ νικηφόρος καὶ τὴν πρὸ δυσμενῆ ἐπίδρασιν τοῦ πρὸ διεφθαρμένου περιβάλλοντος, ὅπως ἡ Μόνικα μὲ τὸν Αὐγουστῖνο.

Πρὸ πέντος ὅμως φιλία μὲ τὸ παιδί καὶ ὄχι σκλαυγία ἢ τυραννία.

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν ἐθίμων καὶ συνηθειῶν

«Ἐξω ἀπὸ τὰ προειρημμένα μυστήρια ἔχει πρὸς τοῦτοις ἡ Ἐκκλησία παραδόσεις τινὰς καὶ συνηθείας, αἱ ὁποῖαι φυλάττονται ἢ διότι συντελοῦσιν εἰς βελτίωσιν τῶν ἡθῶν ἢ διὰ τὴν εὐπρέπειαν τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διατάχθησαν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων ἢ καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν πολλὰ ἔθιμα, καὶ ἐφυλάχθησαν ἀπὸ ὅλην τὴν ἁγίαν ἀρχαιότητα ἀπὸ τὴν τήρησιν τῶν ὁποίων, ἀγκαλὰ δὲν ἐξήρηται ἀναγκαιῶς ἡ σωτηρία ἡμῶν, ἔχουσιν ὅμως ἱκανὰς ὠφελείας· διὰ τὸ ὁποῖον χρεωστοῦμεν νὰ τὰ φυλάττωμεν μὲ σέβας, τοιαῦται παραδόσεις, παραδείγματος χάριν, εἶναι· τὸ νὰ φορῶσιν οἱ ἱερεῖς ἐξαιρετον εἶδος σεμνοῦ ἐνδύματος, ὅταν ἐπιτελῶσιν τὴν θείαν λατρείαν. Τὸ νὰ ἀνάπτωνται φῶτα ἐν τῷ καίρῳ τῆς λατρείας εἰς σημεῖον τῆς διαπύρου πίστεως· τὸ νὰ θυμῶμεν λίβανον εἰς σημεῖον τῆς πρὸς Θεὸν ἀναβαινούσης προσευχῆς· τὸ νὰ προφέρεται ὁ σταυρὸς εἰς σημεῖον, ὅτι πιστεύομεν εἰς τὸν ἐν αὐτῷ σταυρωθέντα· τὸ νὰ ἀγιάζεται τὸ ὕδωρ, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Βαπτίσματος ἡμῶν· τὸ νὰ στολίζονται οἱ θειοῖνοι με σεμνὰς εἰκόνας, διὰ νὰ μιμώμεθα τὰ πρωτότυπα, βλέποντες αὐτάς· τὸ νὰ ἐορτάζωμεν διαφόρους ἐορτάς, διὰ νὰ ἐνθυμώμεθα τὰς πρὸς ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίας, ἢ νὰ μνημονεύωμεν τὴν ζωὴν τῶν ἁγίων ἀνδρῶν. καὶ νὰ παρακινώμεθα διὰ τοῦτου εἰς περισσότερον ζήλον τῆς εὐσεβείας. Ταύτας καὶ ἄλλας παραδόσεις φυλάττει ἁγίως ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία· ἀποβάλλει ὅμως τὰς δεισιδαιμονίας· ἡ γοῦν ἐκείνας τὰς παραδόσεις, ὅσαι ἢ ἀντιφέρονται εἰς τὴν θείαν Γραφήν, ἢ εἶναι ἀγνωστοὶ εἰς τὴν ἁγίαν ἀρχαιότητα

ΠΡΟ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΙΕΖΕΚΙΛΑ

Τὴν 2αν Σεπτεμβρίου ἀπέθανε ὁ ἐπίσκοπος Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ. Ὑπῆρξε συνήγορος τοῦ Ἀγῶνος μας γράψας πολλά. Μεταξὺ ἄλλων κατὰ τὸ 1938, ὅτε διήρχετο ὁ τότε Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννης Μεταξᾶς ἐκ Παλαιοφαρσάλων (Δεμερλή) τὸν συνήντησε ὁ μεταστὰς Ἐπίσκοπος καὶ τοῦ εἶπε ἐπὶ λέξει «Τὰ πάντα εἰργάσθης ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ τὰ ἔβαλες εἰς τὸν ρυθμὸν τῶν Μόνων τὴν Ἐκκλησίαν ἀφήκες ἀδιόρθωτον, ἢ ὁποῖα ἔχει ὡς σημαίαν: *Μὴ μέναις δόξα αἰῶνα, ἀ ἐθένο οἱ πατέρες σου*, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποκαταστήσῃς τὴν διαταραχθεῖσαν εὐταξίαν τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Ἐκκλ. Πατρίου τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμερολογίου. Δυστυχῶς ἡ φωνή, ὅπως καὶ τότε αἱ φωναὶ, δὲν εἰσηκούσθησαν. Οὐτε καὶ ὁ ἴδιος ἠθέλησε, ἵνα μὴ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν ἀπολέσῃ, νὰ ἐνταχθῇ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀγωνιζομένης. Ὁρθοδοξίας.

Ἦδη ὁ Τάφος τοῦ ἐκτός τῶν συναισθημάτων σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην του καὶ εὐγνωμοσύνης, μᾶς ὑποδεικνύει τὸν ἀναπάρτετον ἐπίλογον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Πρὸ αὐτοῦ συντρίβονται τὰ πάντα καὶ μόνον ἡ ἐνάρετος μνήμη καὶ ἡ Ὁρθόδοξία ἐπιζοῦν τῆς φθορᾶς.

Τὸ ἐσκέφθησαν οἱ ἐν ζωῇ συνάδελφοί του καὶ σκληροὶ δίδωται μας:

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΟΙ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1954

Ὡς καὶ προηγουμένως ἀνηγγείλαμεν, ἐκτυπῶνται οἱ ἡμεροδείκται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ προσεχοῦς ἔτους, ἀλλὰ μὲ πρωτότυπον Ἑκκλησιαστικὴν ὕλην ἀποτελοῦσαν ἐν συνεχεῶς κείμενον καὶ μίαν δλόκληρον Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Κατήχησιν ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν χριστιανικὴν οἰκογένειαν.

Αἱ ἡμερομηνίαι κατὰ τὸ παλαιὸν καὶ νέον ἡμερολόγιον, τὸ Πασχάλιον, τὸ Κυριακοδρομίου, αἱ κινήται καὶ ἀκίνητοι ἑορταί, αἱ φάσεις τῆς σελήνης, ἡ μετατροπὴ τῶν κιλῶν εἰς δκάδας καὶ τανάπαλιν, τὰ εἰς θρησκευτικὸν ζήτημα ἀναφερόμενα Γραφικὰ καὶ Πατερικὰ ζητή, καὶ τὰ τόσα ἄλλα χρήσιμα περιεχόμενα ἀμφοτέρων τῶν ἡμεροδεικτῶν, παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα ἵνα εἴπωμεν μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι πρώτην φορὰν παρουσιάζονται τοιοῦτοι ἡμεροδείκται, καὶ τοῦτοι ἕνεκα ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ προμηθευθῇ ἐξ αὐτῶν ἕκαστος τῶν χριστιανῶν διατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ φύλλα δυνάμενα ἵνα χρησιμεύσωσι καὶ ὡς αἰώνιον ἡμερολόγιον.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῶν Γ.Ο.Χ.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

- 1) Ὁ κ. Δημήτριος Γεωργιάς ἐνταῦθα δρχ. 20.000
- 2) Ὁ κ. Στέφανος Λαμπαρδάκης, Ἀκούμια Ρεθόμνης δρχ. 60.000.
- 3) Ὁ κ. Νικόλαος Κατσαφάνας Κολλύναι Τριπόλεως δρχ. 100.000
- 4) Ἡ οἰκογένεια Λογαρᾶ ἐνταῦθα δρχ. 30.000
- 5) Παράρτημα Σαλαμίνος δρχ. 570.000.

Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀδελφοῦ Γράμπα ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἀγίου Προέδρου διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ μας ἀγῶνος τὰ κάτωθι ποσά :

1) Ἀδελφοὶ Θεοχ. Γράμπα	1.500.000
2) Παρῆμα Γ.Ο.Χ. Χαλάστρας	200.000
3) Ἰωάννης Μαλιούρης ἐκ Χαλάστρας	200.000
Σύνολον	4.900.000

Μὲ τέτοιον φλογερὸν ζῆλον ὁ ἀγὼν ὁπωσδήποτε θὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ ὀριστικὸν του τέρμα, τὴν Νίκην.

Ἐμβάσματα Συνδρεμόν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανσ. Πανάρετον Πατρίδην

Τζωρτζ 6 — Πλ. Κάνινγος Ἀθῶν

Ἱεράκλησις ἀγωνιστοῦ Ἱερῶς

Παρακαλοῦνται ἅπαντα τὰ παραρτήματα ὡς καὶ ἡ λαβόντες πρὸς διάδοσιν τὰ βιβλία «Ἁγία Ὁρθόδοξον Πίστει», ὅπως σπεύσωσιν καὶ ἐξαφλήσωσιν αὐτὰ ἢ καὶ ἐπιστρέψωσιν τὰ εὐχὴν ἀδιδάκτα σώματα εἰς τὴν ἐξῆς Διεύθυνσιν: Αἰδεσιμώτατον Ἱερεῖα Μιχαὴλ Σαββόπουλον, Ραιδεστοῦ 37—Δράμαν. Εἶναι καθήκον καὶ ὑποχρέωσις.

Ἐπιτιμῶντες ἐριμαρτυρητισμοὶ

Ἀναγράφωμεν αὐτοῦσιον σχόλιον ἐκ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἑκκλησίας» (5-10 53), ἀναφερόμενον εἰς τὴν προσδοσίαν τῶν ἀρχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τινων «ὀρθοδόξων» Πατριαρχῶν, κληρικῶν, λαϊκῶν καθηγητῶν.

Πᾶς ὀρθοδόξων ἐν συνειδήσει, εἴτε κληρικὸς εἴτε λαϊκὸς, ἐξενίσθη ὅταν ἐπληροφορήθη, ὅτι Ὁρθόδοξος κληρικὸς ἐξελέγη ἀπὸ Προτεσταντικῶν Συμβουλίων μέλος αὐτοῦ. Καὶ θὰ εἶναι ὑποχρεωμένος ἀσφαλῶς ὁ κληρικὸς οὗτος ὁ Ὁρθόδοξος, ἔστω καὶ διαφωνῶν, νὰ προσπογράψῃ τὰ πρακτικὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ. Ἦλθε φαίνεται ὁ χρόνος καὶ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἐνδείκνυται οἱ γνησίως ὀρθοδόξως λατρεύοντες τὸν Θεὸν νὰ ἀναφωνῶσι: «Κύριε εἰς οἴους χρόνους τετήρηκας ἡμᾶς». Ζήτημα δὲ μὲ τῶν ἐχαρακτήρισεν ὁ Μακαρ. Πίχης Ἀντιοχείας κ. Ἀλέξανδρος τὴν παράστασιν καὶ συμμετοχὴν Ὁρθοδόξων Ἱεραρχῶν εἰς τὰ Προτεσταντικὰ συνέδρια. Διαμαρτύρεται τὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅσον καὶ ἐνταῦθα ὁ πιστὸς Ὁρθόδοξος, ὅτι τὸ Φανάριον ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Ἀρμένιον Ἀρχιεπίσκοπον ἐν Κων/πόλει νὰ τελέσῃ Θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Πριγκίτῳ Ὁρθοδόξῳ Ναῷ καὶ ἐπὶ Ὁρθοδόξῳ θυσιαστηρίῳ. Καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ἐνταῦθα ἀμφιβάλλει ἂν ἐπιτρέπεται νὰ ὀνομάζωμεν τοὺς Προτεσταντὰς αἰρετικούς. Καὶ οὕτω καταπροδίδεται τὸς ἐδῶ ὅσον καὶ εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Βοσπόρου ἡ Ὁρθόδοξια. Καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἰδίως ἡ τῶν Νέων Χωρῶν, ἀξιωματικῶς παρίσταται ἀπλοῦς θεατὴς τοῦ ἀποχρωματισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἰλεως γένοιτο ἡμῖν ὁ Κύριος!

Κατόπιν τοῦ ἀνωτέρω σχολίου, ἐνὸς ἡμεπισήμου Ὁργάνου τῆς ἐπισήμου Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τίθεται νὰ προσθέσωμεν ἡμεῖς; Αἱ ἐν μόνον πρᾶγμα θλιβόμεθα βαθύτατα. Διότι ὅσοι διαβλέπουσι τοὺς κινδύνους, οἱ ὅποιοι ἀπειλοῦν αὐτὴν ταύτην τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τὴν Ὁρθόδοξίαν, δὲν ἐξασίστανται κατὰ τρέπον δραστικώτερον, ἀλλὰ βλέπουσι μάλλον ἀπαθεῖς τὸ ἔργον τῶν δολιοφθορέων κινῶντες μόνον τὰς κεφαλὰς των!

Ἱεραρχικὴ ἀπάντησις

Παραμένει ἐπιτελὼς ἀδικαιολόγητος ἡ ἀπάντησις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου! Καθ' ἐκαστὴν δέχεται σφοδρὰς ἐπιθέσεις ἐξ ὅλων τῶν μερῶν καὶ δὴ ἐν τῇ ἐγκρίτῳ ἐφημερίδῳ «Χρόνος» Συνήθως ἡ ἀπάντησις χαρακτηρίζεται ὡς Ἀγίας Μορφῆς ἡ ἀδιαφόρος ὑπανομυντάς. Αἱ Ἁγίαι ὁμῶς μορφᾶι δὲν σκανδαλίζουν.

ΠΕΝΘΗ

Εἰς τὴν δεινῶς πληγεῖσαν οἰκογένειαν τοῦ ἀδελφοῦ κ. Παναγ. Δ. Δημητρεῦ κατακόου Ποταμιάς — Θάσου, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μικροῦ τῶν υἱῶν Γεωργίου, εὐχομαι καλὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

† Ἱερεὺς

Μιχαὴλ. Σαββόπουλος (Δράμα)